

Vsak človek je kdaj v stiski. Ko smo v stiski, se želimo s kom pogovoriti, mu zaupati. Prvi so prijatelji, lahko je mož ali žena, to so starši, sošolci ali sodelavci. Stisko zaupamo nekomu, za katerega vemo, da nas bo sprejel, nas ne bo obsojal, nam bo prisluhnil. Verjetno nam ne bo mogel pomagati, toda lažje nam bo že zato, ker nas je poslušal, sprejel in razumel. Ko o svoji stiski pripovedujemo drugemu, pogosto sami uvidimo pot naprej. Če dobimo pomoč še z druge strani, je še toliko lažje.

Nimajo pa vsi ljudje te sreče, da bi imeli ob sebi človeka, ki mu lahko zaupajo svojo stisko. Kaj storiti v tem primeru? Ponavadi iščemo strokovno pomoč. Toda ko je stiska akutna, ko ni časa, da bi čakali na vrsto, iskali v labirintu množstva ponudb med terapevti, ko ni denarja, ko skriti prišepetovalec kriči, naj skočim skozi okno ali kako drugače končam svoje življenje ... V tem primeru je dragoceno, če zagledam pred seboj čarobno številko 116 123. Mogoče je obešena na vratih hladilnika ali na nalepki kake mape, mogoče sem jo videl v časopisu ali na televiziji, zanj izvedel v zdravstvenem domu, v šoli, v službi, pri prijatelju ... Vseeno kje. Tu je, pred menoj. Primem telefon in kličem. Kličem lahko ob vsaki uri v dnevu, tudi med vikendom in med prazniki, ko so stiske najpogostejše, strokovne pomoči pa najbolj skope. Lahko kličem. In na drugi strani se sliši glas: »Zaupni telefon Samarijan. Prosim.« In pogovor steče.

»Slišim tvojo stisko« je bilo geslo praznovanja dvajsetletnice delovanja društva Zaupni telefon Samarijan. V 20 letih je 952 prostovoljcev opravilo preko 325.000 ur prostovoljnega dela in imeli so preko 500.000 pogovorov. Vsi prostovoljci so opravili uvodno usposabljanje, imajo osvežitveni program usposabljanja, dodatna strokovna predavanja, ki jih je v teh letih izvedlo več kot 65 vrhunskih predavateljev. Vsak mesec imajo supervizijo, v teh letih se je zvrstilo 30 supervizorjev. Dobro se spomnim prvega pogovora z gospodom Marjanom Žvegličem, ko je spraševal za mnenje glede ustanovitve društva za telefon v stiski. Čutil je nujo, da se človeku, ki je sam in obupan, pomaga. Čutil je tudi priložnost, da se tako društvo lahko ustanovi, slutil je, da bo dovolj prostovoljcev, upal je, da bo tudi dovolj finančne pomoči, vedel je, da klicev ne bo manjkalo, ker je stisk preveč. Na božično noč, ob 1.05 leta 1996, je bil opravljen prvi pogovor s klicalcem v stiski.

Potem se je družina samarijanov razvejala in iz majhne vasice je postalo celo mestece. Koliko prostovoljcev, predavateljev, spremljevalcev, koliko klicalcov in pogovorov!

Vesel sem, da sem v to čudovito zgodbo prostovoljnega dela vključen tudi sam. Veliko sem se naučil, srečal sem srčne in modre ljudi. Srečal sem neštivilne stiske. V četrtek, 10. novembra 2016, je bilo v Festivalni dvorani v Ljubljani veliko gostov na praznovanju dvajsetletnice Samarijana. Vzdušje je bilo toplo, prijazno, odprto. Praznično. Čutiti je bilo srčnost, pozornost in srečo. In veselje, da ima Slovenija tako plemenite ljudi.

Večkrat sem pomislil, da bi morali doživeti tako izkušnjo vsi bodoči psihologi, pedagogi, socialni delavci, socialni pedagogi, duhovniki, vsi, ki bodo neposredno v stiku z ljudmi v stiski. Delo na društvu Samarijan bi jih seznanilo z mnogimi oblikami stisk, ki jih doživljajo ljudje okrog nas; bili bi deležni začetnega usposabljanja in supervizijskih srečanj. Spoznali bi duh prostovoljstva in plemenitost ljudi, ki svoj prosti čas posvečajo ljudem, ki so sami s svojo bolečino, včasih z brezizhodnostjo. Srečali bi se z različnimi oblikami pomoči, kamor se lahko napoti človeka v stiski. Predvsem pa bi srečali sebe, svoje vrednote, svoje srce, svoj značaj in preverili, ali bodo kos nalogi, ki jih čaka na poklicni poti. Želim si, da bi se to zgodilo v čim večji meri. Samarijanom čestitam za čudovit jubilej. Učiteljem pa priporočam, da svoje učence seznanijo s čarobno številko: 116 123.